

berek, kellenek, bátorító lelkek, megértő testvérek kellenek, és égő emberek, akik soha nem mondják: elég volt, sok volt, és miért mindig én?

„Bárcsak a mi Urunk Jézus megjelennék nekünk”!

Bárcsak a Lélek egészen lángra gyújtana bennünket!

Bárcsak egyetlen feladatunknak tartanánk, hogy szeretettel és szolgálattal hazavezessük, megbékítsük, boldogítsuk az Atya eltévedt gyermekeit, körüljárva és jót téve . . . Akarom, köszönöm, vállalom. Amen.

E. H.

LEVELEK A MISSZIÓBÓL

1938-ban mentem Kínába; ott voltam 1954-ig. Most már 20 éve itt dolgozom a Fülöp-szigeteken a kínai anyanyelvűek között, de angolul. Cebuban az iskolában működtem 13 évig, keresztyűmentem minden adminisztrációs munkán. 1973 májusa óta itt vagyok manilai iskolánkban. Ez az iskola tanítja a kínai nyelvet. A gyerekek nagy többsége kínaiul beszél otthon. Legtöbb meg van keresztyűelve. De a család soknak nem adja meg a katolikus atmoszférát. Most „káplán” vagyok az elemi iskolában, 1500 fiú között. Misézem az egésznek, vagy egy-egy osztálynak, és homíliát tartok, gyóntatok stb. Én vagyok az egyedüli pap kifejezetten az elemi számára. A VI.-VII. osztálynak (170 fiú) én vagyok a „counselor”-ja (tanácsadója) is. Jönnek — hívogatom őket — beszélgetésre. Nagyon szép munka. A hittant világi hitoktatóknak adják. Nincs tankönyv, hanem különböző témakörök, és ezt különféle tevékenységekkel hozzák közel a gyerekekhez: film, drámai megjelenítés, játék, liturgikus celebrálás, ahol a téma kidomborodik pl. az énekekben, a homíliában, a hívek könyörgésében stb. Minél több aktív közreműködés a cél. Adventben volt gyűjtés a szociális akcióra. A gyerekek az evangélium után ajánlották fel adományaikat. Volt segítőakciójuk szegényekkel, szellemileg gyöngye gyerekekkel. Karácsonykor persze nagy betlehemet állítottunk. Igyekszünk élményt adni a gyerekeknek.

Az iskolának nagy hírneve van. A gyerekeket előkészítik az egyetemre. A kínaiak nagyon jók matematikában és természettudományokban. Missziós iskola abból a szempontból, hogy keresztyű életet igyekszik adni, amit otthon nem kapnak.

A módszer a tanításban most egyéni. Nagy fontosságot tulajdonítanak a gyerekek munkájának, kezdeményezésének. A tanító irányítja, segíti őket. Aránylag nagy a személyzet. Óvodától föl a középiskoláig 2400 növendék van, s ehhez 150 tanító, ill. tanár. A terület lehet úgy 8 hektárnyi, ezen többek között nagyszerű könyvtár, laboratóriumok, futball- és kosárlabdapálya, uszoda. Probléma az, hogy gyerekeink gazdag családok gyermekei. A tandíj ui. magas, ez az egyedüli forrás a tanítók fizetésére. De van kb. 80 tandíjmentes is.

Vasárnaponként kisegítő munkákat végzünk. Sokszor 2-3 misét is mondunk. Van több aggiornamentokurzus. Én májusban vettem részt egy ilyen egyhónapos kurzuson. Voltunk 110-en papok, 20 rendből és 18 nemzetből. Előadások, megbeszélések, csoportdinamika volt a programon. Az egész Krisztus-központúan alakítva.

Kaufmann Ferenc
Xavier School
P.O.Box 657, Manila

+

Sok szeretettel üdvözlöm az egész Szerkesztőséget innen a messze Pakisztánból, ahol már 36 éve vagyok. Március 19-én volt 40 éve, hogy beléptem a „Medical Society”-be. 26 évig dolgoztam megszakítás nélkül, ami annyit jelentett, hogy sem Európában, sem Amerikában nem jártam. A patikus mellett voltam segédpatikus, és naponta 100-150 beteget láttunk el. Azután az első kórházat átadtuk pakisztáni veze-

tésbe, és most mi 5 nővérrel itt dolgozunk Mirpurkhasban, a Kis Szent Teréz kórházban. (Pakisztánban összesen 11 nővérünk van.) Igen jó meleg hely, 115-120 °F-re fölmeleg a hőmérő, de inkább ebben az életben legyen melegem, és a másvilágon az Égben kapjak air conditioned (hőmérsékletszabályozóval ellátott) helyet. Itt nincsen air condition, csak az operációs teremben. Nagyon szeretem a hindi népet, igen víg és humoros nép. A szegénység bizony itt is nagy, de van elég sok jómódú ember is. Kis klinikánkat 80-100 ember látogatja naponta, és igen szép kis patikám van, sok minden jó gyógyszerrel — de egy kis tokaji vagy barackpálinka jó lenne a raktárba! Látja kedves jó Atya, ilyen misszionárius nővér vagyok én. Még ha 40 éve is hagytam el a szép mecsekalji kis Pécs városkámát, a jó magyar italok és ételek sokszor járnak az ember eszébe — de időnk nincsen honvágyra, mert sok a munkánk hála Isten! Voltam Amerikában 3 hónapig, és bizony sokszor eszembe jutottak ott az én szegény betegeim itt Mirpurkhasban. Igen örültem, hogy újra visszajöhöttem hozzájuk.

Igen szeretem a magyar lelkiolvasmányokat, és ha van egy Mécs László, vagy Sík Sándor verseskötete valakinek, igen hálás lennék. Gyerekruhák is jól jönne, de csak apránként lehet küldeni, mert máskülönbön igen magas vámat kell fizetni.

De a legnagyobb szükségünk van az imára, hogy ne veszítsük el az igazi krisztusi szellemet, hogy mindenkivel mindenütt jót tegyünk: ez az egyetlen prédikáció, amit mi végzünk. Kis Terézke sokat segít, és így igen boldog vagyok, hogy itt dolgozhatok az ő kis kórházában. Nagyon hálás vagyok a szép magyar elmélkedési könyvért, amiben mindig olyan kitűnő cikkek vannak; mikor a hőség 115-118 fok, csak magyarul tudok gondolkodni és imádkozni.

Mária Bernadette
St. Theresa's Hospital Pharmacy
Mirpurkhas
Sind-Pakistan

+

Itt vagyok Indiában 46. éve, jelenleg Pakisztánban, a mohamedánok szent földjén, amint ők mondják (Pak = szent, istan = föld). Itt is, mint más országokban, sok a változás. A mozlim kormány intézkedései következtében sokan kivándorolnak. Missziós munkánk igen megnehezült. Egy vígasztalásunk van, hogy többször mihozzánk hozzák a nem kell kis lelkeket (sic!), és így a bölcsődéből egy kis lélek sem megy el útlevel nélkül az örök hazába. Akik pedig életben maradnak és teljesen árvák, azokat iparkodunk egy jó katolikus családdhoz adni örökbe. Azt mondhatjuk, hogy itt vagyunk ezen háládatlan népek között jó példát adni, és a szeretetet gyakorolni. De igen nehezen értik meg, mert már az iskolásokat harcias szellemben tanítják. Ha nem az Úr Jézus szeretetéért és a katolikus Egyházzért dolgoznánk, nem volna érdemes itt lenni még egy félóráig sem. De ez a remény éltet, hogy az Úr Jézus tud, lát mindent, és Ő fog megjutalmazni minden cselekedetért.

Mária Györgyike f.m.m.
St. Catherine Convent
Ravalpindi, Pakistan

+

Új beosztásom ranchi anyaházunkban van, de néha Jampanit is meglátogatom a pénzügyek és a tervek végett. Ranchiban a jelöltekkel foglalkozom. Összesen 34-en vannak. Keralából, Mangalorból is néhányan, de legtöbben helyi, bennszülött törzsből származók. A vallásos képzés mellett tanfolyamokat kapnak nemcsak a jezsuitáktól, de még hindu vallású tanároktól is. Ez mind előkészület az apostolkodásra.

A Kármelba vonult Odile testvérünkkel néha találkozunk. Mióta ő náluk van, a Kármel és az orsolyiták mintha egy családdá váltak volna. A 64 éves kármelita újonc sokszor elkíséri rendtársait, amikor orvosi kezelésre van szükségük. Akkor mindig abba a kórházba jönnek, ahol ő volt a vezető „matron”. Ilyenkor mintha sohasem lett volna máshol. Tervez, irányít, tanácsokat ad az utódjának, és a kármeliták jót nevetnek rajta — de talán az Üdvözítő is kedvesen ízelheti a vendégséget a két

lelki család között. Nagy szíve van a Kármelben a prior anyának. Tudja, hogy Odile testvérünknek szüksége van külső apostolkodásra is. Azért a Kármelhez közeli falvak betegeit ápolhatja, hisz azon a területen úgy sincs más megoldás a nyomorultak számára. Nincs ott sem ápolóház számukra, sem ápolónő. A napot héten volt ismét nálunk Ranchiban. Mennyire csodálkozott, amikor megmutattam neki a „Szolgálat”-ban róla írt cikket! Megköszöni, hogy az ő csodálatos hivatásáról ismertetést adtak a magyar közönségnek. Ahányszor találkozom a kármelitákkal, mindig mondják, hogy imádkoznak hazánkért.

Örömmel jelzem, hogy itt találtam kedves levelével együtt a csekket. Ez volt a kedves meglepetés, mikor visszajöttem Jampaniból. Ez a szép kis összeg még annál nagyobb örömet is adott, mert szülőhazánk hívei ajándékozták. Áldja meg őket az Úr!

Égész Biharban és Gujaratban komoly a zűrzavar. Igazi forradalom tört ki az élelmiszerhiány miatt. Nagy a korrupció. Mindennek az ára olyan méregdrága lett, hogy a nép már nem bírja. Az állami élelmiszerüzlet vezetői a feketepiacon eladják a kereskedőknek azt az élelmiszert, amit a népnek kellene kiadni. Ők pedig mindezt hamis módon drágán adják. Ez a mi szép világunk! A következménye az, hogy a gazdagok gazdagodnak, a szegények meg még nyomorultabbak lesznek. Az igazság csak papíron van.

Az idén sem kímélte meg ezt a szerencsétlen országot a szárazság meg az áradás. Egyedül Biharban 10 milliót érintettek a természeti csapások. 30 000 életet aratott a himlő. Mellette a malária sem kíméli meg a lakosságot. Vidéken szörnyű eseteknek vagyunk a tanúi. A mi segítségünk csak egy csepp a tengerben. Hála Isten ennek a cseppnek is megvan az értelme. Látja a szegény lakosság, ki törődik velük. Most az ápoló k. nővéreink csatlakoztak a himlő elleni harchoz. Külföldi orvosokkal és az oltószerekkel járnak a falvakat. Minden kunyhó lakosát ellátják oltással. Nem győzik őket dicsérni. Azt mondják, ahol egy kedvesnővér van a csoportban, ott olyan szépen megy a munka.

Borzasztó 1975 mutatkozik. Hajszolom én is segílyt. Érzem, az Úr kívánja tőlem, hogy segítsünk. Kérek, ahol csak sejtek jószívűeket, hogy annyit nyújtsanak, amin néhány száz éhes gyermeknek legalább egy tányér rizst vagy egy karéj kenyeret adhasunk, mert Krisztus ehézik bennük.

Szeptemberben itt Ranchiban tartották gyűlésüket az északindiai püspökök. A mi érsekünk mindig optimista, mert a nehézségeknek van szép oldala is. „Szegényeknek hirdetik az Evangéliumot” (vö. Mt 11,5).

Amikor Kalkuttában jártam a múlt hónapban, értesültem, hogy van ott a ferences misszionáriusoknál egy magyar kedvesnővér, Vas megyéből való. Ő már több mint 40 éve van itt Indiában. Kedves volt a találkozásunk. Ennyi év után először találkozom hazaiakkal Indiában. Ő is nagyon örülne annak a szép „Szolgálat”-nak, ami mindnyájunk lelkét táplálja. Közeli van Mother Teresa intézete. Ranchiban is van két házuk Teréz anyáéknak. Egyik az elhagyott kis gyermekek otthona, a másik a leprásoké. Örülök, hogy régi diáklányaink közül olyan sokan vannak a rendjében. Teréz anya nagyon meg van elégedve velük.

Az év végén 25 éve lesz, hogy Indiába jöttem. Én vagyok adós Krisztusnak a sok kegyelemért, tehát hálával kell ünnepelnem lelkemben ezt a napot. Az Úrtól csak egy ajándékot kérek, hogy tovább is segítsen és mellettem álljon a nyomorultak ügyében. Csak óerte dolgozom, mert csak akkor van értelme az egésznek.

Sr. Theresia (Pushpa nővér)
Purulia Road
Ranchi — Bihar, India

(Mivel tudnánk segíteni a kedves nővér jubileumának megünneplésében? Szerk.)

+

Két évvel ezelőtt Európában voltam egy kicsit pihenni és erőt gyűjteni. Visszatérésem után gyorsan végiglátogattam a rám bízott falvakat, majd néhány hónap múlva elkezdtem egy missziós állomás építését. Mindez eléggé igénybe vette minden

időmet és erőmet. Csaknem azt mondhatnám, hogy kifárasztott. Havonként általában 2000 km-t utaztam úttalan utakon, hogy fönntartsam a kapcsolatot a plébániám területén élő keresztényekkel és pogányokkal, no meg azért is, hogy az építkezéshez anyagot szerezzek. A cementért hol 40, hol 60, hol pedig csaknem 120 km-nyi távolságra utaztam. Az építkezéshez megfelelő homok 14 km-nyi távolságra várakozott rám. Mivel a Kónsi folyó nem volt hajlandó a kedvemért helyet változtatni, hanem mindig megtartotta a tisztes 15 km-nyi távolságot, kénytelen voltam rendszeresen fölkeresni néhány üres hordóval, hogy biztosítsam az építkezéshez szükséges vizet.

Hála Istennek, meg a missziókért áldozatra kész keresztényeknek, az építkezés a befejezéshez közeledik. Ha a lelkipásztori munka, az építkezés, a sok utazás meg az egyedüllét kimerített, új erőt adott az imádság, de nagyon bátorítólag hatott rám az is, ha időközönként Európából egy-egy levelet vagy anyagi támogatást kaptam. Jól esett újra és újra megtapasztalnom, hogy közel van az Isten. Jól esett megtapasztalnom azt is, hogy az anyagi javakért törtető emberek között szép számmal vannak az Isten ügyéért és a lelkek üdvéért áldozatra kész, lelkes keresztények.

A rám bízott keresztények nevében is szeretném tolmácsolni köszönetemet annak a hazai oltártestvérnek, aki szentmiséket ajánlott föl az afrikai ínséget szenvedők javára.

Pálinkás István
Procure SVD
B.P.7463
Kinshasa I. (M.C. Kimafu)
Rép. du Zaïre, Afrika

(Egy paptestvér írja: „Bár sok irányú elkötelezettségem van, légy szíves két intenciót jegyezni részemről is az éhezők javára. Ez igazán semmi, de néha egy csöpp víz is sokat ér.” Felhívjuk a figyelmet erre a „csöpp víz-akcióra”!)

MÁRTON ÁRON PÜSPÖK ARANYJUBILEUMA

Püspöki jelmondatát Szent Mártontól vette: „Non recuso laborem!” Címerében halmok fölött emelkedik a fenyő, Csík igénytelen, jelképes fája; ragyog a betlehem-i csillag, amely a kinevezést hozta (1938.dec.24.), s a metsző pályában a Krisztus-monogram mellett Csík címeréből ott a Nap és a Hold.

Életében a jelképes címer valósággá lett. Kopár körülmények között is ragaszkodott az életadó értékekhez. Vállalta a munkát olyankor is, amikor életében csupán a karácsonyi remény halvány csillaga világított.

Az egyházmegye piarista történésze, Biró Vencel 1940-ben kiadta Majláth püspök életét. Előszót a könyvhöz Márton püspök úr írt. Többek között ezt írta: „A hívek és papok lelke előtt ma is ő (Majláth) a püspök, s utódját vele mérik. A hegy lábánál nőtt dombot a hegygel . . .” Mi azóta láttuk hegygyé nőni a dombot.

Megcsodáltuk emberi nagyságát. Kemény akarat, szilárd elvek, éleslátás, ragaszkodás a kimondott szó szentségéhez, megbecsülése a másik embernek, panasztalan hősiesség, megkapó derű azok a tulajdonságok, amelyek mint embert is nem mindennapivá teszik.

Megtanultuk csodálni benne a papot. Egyházhűsége, mély lélekről tanúszkodó szentbeszédei, amelyek egyúttal nyelvi remeklések is (egyik írónk